

wojewódzki inspektor sanitarny powiadamia właściwego państwowego inspektora sanitarnego.

Art. 34. 1. Główny Inspektor Sanitarny może nadać uprawnienia rzeczoznawcy do spraw sanitarnohigienicznych pracownikom zatrudnionym w jednostkach projektowania

2. Rzeczoznawca do spraw sanitarnohigienicznych jest uprawniony do opiniowania w imieniu państwowego inspektora sanitarnego dokumentacji projektowej pod względem wymagań higienicznych i zdrowotnych.

3. Szczegółowe zasady i tryb nadawania uprawnień rzeczoznawcy do spraw sanitarnohigienicznych oraz zasady i tryb opiniowania przez rzeczoznawców dokumentacji projektowej określa Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Art. 35. 1. Państwowy inspektor sanitarny może upoważnić niektórych pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych do wykonywania w jego imieniu określonych czynności kontrolnych i wydawania decyzji na zasadach i w trybie określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

2. Osoby dokonujące czynności kontrolnych podlegają przy wykonywaniu swoich zadań szczególnej ochronie prawnej, przewidzianej w odrębnych przepisach dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 36. 1. Za badanie próbek, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 4, pobiera się opłaty, jeżeli w wyniku badania stwierdzono naruszenie wymagań higienicznych i zdrowotnych.

2. Pobieranie i badanie próbek wody jest wykonywane bezpłatnie bez względu na wynik badań.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

- 1) określa wysokość opłat za badania próbek i zasady pobierania tych opłat.
- 2) może określić inne rodzaje badań niż przewidziane w ust. 2, za które nie pobiera się opłat, chociaż zostały naruszone wymagania higieniczne i zdrowotne.

Art. 37. W postępowaniu przed organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Rozdział 4

Przepis karny.

Art. 38. Kto zatrudnia lub udaremnia działalność organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, podlega karze aresztu do 3 miesięcy, ograniczenia wolności do 3 miesięcy albo grzywny do 20.000 zł.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. W ustawie z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. Nr 29, poz. 245 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 22:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej są uprawnione do przeprowadzania doraźnych kontroli w zakresie oraz jednostkach organizacyjnych i miejscach, określonych w ust. 3, a także do wydawania, w wypadkach niecierpiących zwłoki, decyzji niezbędnych do usunięcia zagrożenia sanitarno-epidemicznego, powiadamiając o tym niezwłocznie organy wymienione w ust. 3.”

b) w ust. 5 wyrazy: „o której mowa w ust. 4” skreśla się,

2) w art. 34 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrami: Zdrowia i Opieki Społecznej, Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, Handlu Wewnętrznego i Usług oraz Handlu Zagranicznego określa zasady wykonywania nadzoru sanitarnego przez Wojskową Inspekcję Sanitarną nad zakładami zaopatrującymi wojsko w środki spożywcze.”

3) użyte w ustawie określenia: „Minister Rolnictwa” oraz „Minister Handlu Wewnętrznego” zastępuje się odpowiednio określeniami: „Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej” oraz „Minister Handlu Wewnętrznego i Usług”, użytymi w odpowiednich przypadkach.

Art. 40. 1. Traci moc dekret z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie zachowują moc przepisy dotychczasowe, nie dłużej jednak niż przez okres sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 41. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 1985 r., z tym że przepis art. 13 ust. 1 pkt 3 stosuje się po upływie pięciu lat od dnia wejścia jej w życie.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*

50

USTAWA

z dnia 14 marca 1985 r.

o podatkach i opłatach lokalnych.

Rozdział I

Przepisy ogólne.

Art. 1. Ustawa określa obowiązek podatkowy dotyczący podatku od nieruchomości należnego od osób fi-

zycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej, podatku drogowego, podatku od posiadania psów, opłaty targowej, opłaty miejscowej oraz opłaty administracyjnej za czynności urzędowe nie będące przedmiotem opłaty skarbowej.

Rozdział 2

Podatek od nieruchomości.

Art. 2. Obowiązek podatkowy dotyczący podatku od nieruchomości ciąży na osobach fizycznych i osobach prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej, które:

- 1) są właścicielami, samoistnymi posiadaczami, użytkownikami wieczystymi nieruchomości lub użytkownikami nieruchomości na podstawie ustanowionego na nich prawa użytkowania,
- 2) użytkują bez tytułu prawnego nieruchomości stanowiące własność Państwa,
- 3) dzierżawią nieruchomości od jednostek gospodarki uspołecznionej nie będących jednostkami gospodarczymi w rozumieniu przepisów o opodatkowaniu jednostek gospodarki uspołecznionej.

Art. 3. 1. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają:

- 1) budynki lub ich części, z wyjątkiem lokali mieszkalnych w domach wielomieszkaniowych, nabytych na własność od Państwa,
- 2) grunty nie objęte przepisami o podatku rolnym oraz części gruntów, na których są prowadzone działy specjalne produkcji rolnej zwolnione z tego podatku,

2. Opodatkowaniu podlegają również obiekty mieszkalne i użytkowe nie złączone trwale z gruntem.

Art. 4. 1. Opodatkowaniu nie podlegają:

- 1) budynki gospodarcze związane z gospodarstwem rolnym lub działem specjalnym produkcji rolnej,
- 2) budynki mieszkalne związane z gospodarstwem rolnym:
 - a) na obszarach gmin,
 - b) w miastach — na obszarach o charakterze rolniczym,
 z wyjątkiem budynków lub ich części zajmowanych na wykonywanie działalności wytwórczej, handlowej lub usługowej w rozumieniu przepisów o podatku obrotowym bądź wynajętych lub wdzierżawionych na cele użytkowe,
- 3) budynki lub ich części, przydzielone do bezpłatnego użytkowania osobie, która przekazała w zamian za emeryturę lub rentę gospodarstwo rolne Państwu, jeżeli nie są wynajęte lub wdzierżawione, a także działki gruntu przydzielone do bezpłatnego użytkowania takiej osobie,
- 4) budynki mieszkalne lub ich części, zajmowane na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale lokalu,
- 5) budynki lub ich części nie zamieszkałe ani nie użytkowane w jakikolwiek inny sposób z powodu złego stanu technicznego,
- 6) budynki wpisane do rejestru zabytków, jeżeli nie są użytkowane na cele gospodarcze oraz pod warunkiem ich utrzymania i konserwacji zgodnie z przepisami o ochronie zabytków.
- 7) grunty nie zabudowane, wyłączone spod zabudowy, jeżeli nie mogą być użytkowane na inne cele,

8) grunty zajęte na potrzeby robót publicznych,

9) pracownicze ogrody działkowe oraz znajdujące się na ich terenie budynki, jeżeli nie przekraczają norm powierzchni ustalonych dla tych budynków w statucie Polskiego Związku Działkowców lub w wydanym na jego podstawie regulaminie pracowniczych ogrodów działkowych,

10) nieruchomości lub ich części, stanowiące własność związków wyznaniowych i ich instytucji, zakonów i kongregacji zakonnych oraz stowarzyszeń religijnych, służące wyłącznie i bezpośrednio celom kultu religijnego (kościół, domy modlitwy, kaplice),

11) cmentarze,

12) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości będące własnością państw obcych lub organizacji międzynarodowych albo przekazane im w użytkowanie wieczyste, przeznaczone na siedziby przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i innych misji korzystających z przywilejów i immunitetów na mocy ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych oraz lokale mieszkalne członków ich personelu, jeżeli nie są oni obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Za budynki gospodarcze związane z gospodarstwem rolnym lub działem specjalnym produkcji rolnej uważa się budynki przeznaczone na cele gospodarstwa rolnego lub działu specjalnego produkcji rolnej, z wyłączeniem budynków lub ich części zajmowanych na wykonywanie działalności wytwórczej, handlowej lub usługowej oraz wynajętych lub wdzierżawionych na cele nierolnicze.

3. Budynki mieszkalne uważa się za związane z gospodarstwem rolnym, jeżeli są w posiadaniu osób prowadzących gospodarstwo rolne i są przez te osoby zamieszkałe. Jeżeli budynek mieszkalny jest położony w innej miejscowości niż gospodarstwo rolne, uważa się go za związany z gospodarstwem rolnym tylko wówczas, gdy prowadzenie gospodarstwa rolnego stanowi główne źródło utrzymania właściciela budynku i nie jest on właścicielem innego budynku mieszkalnego położonego w miejscowości, w której znajduje się gospodarstwo rolne.

4. Obszary o charakterze rolniczym w miastach określają rady narodowe tych miast, a w miastach podzielonych na dzielnice — dzielnicowe rady narodowe.

5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może ustalać inne całkowite lub częściowe zwolnienia od podatku od nieruchomości.

Art. 5. 1. Podstawę opodatkowania:

- 1) budynków podlegających ubezpieczeniu ustawowemu — stanowi wartość budynków ustalona według cennika dla celów tego ubezpieczenia,
- 2) pozostałych budynków — stanowi ich powierzchnia użytkowa,
- 3) gruntów — stanowi powierzchnia tych gruntów.

2. Jeżeli w budynku mieszkalnym, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, znajdują się lokale użytkowe, podstawę opodatkowania stanowi dodatkowo powierzchnia tych lokali. O ile lokale użytkowe są zajmowane na działal-

ność wytwórczą, handlową lub usługową, podatek od powierzchni obniża się o 5%.

3. Przez powierzchnię gruntów rozumie się powierzchnię gruntów nie wyłączonych z opodatkowania, bez względu na to, czy jest ona zabudowana czy zajęta na inne cele.

Art. 6. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości, z tym że podatek ten nie może przekroczyć rocznie:

- 1) 0,1% wartości budynków mieszkalnych, ustalonej według cennika dla celów ubezpieczenia ustawowego,
- 2) 0,3% wartości pozostałych budynków, ustalonej według cennika dla celów ubezpieczenia ustawowego,
- 3) 500 zł od 1 m² powierzchni budynków, jeżeli podstawą opodatkowania jest powierzchnia,
- 4) 1 zł od 1 m² powierzchni gruntów.

2. Rady narodowe stopnia podstawowego mogą:

- 1) obniżać lub podwyższać do 20% stawki podatku ustalone w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, od określonych rodzajów budynków lub ich części, z tym że stawki te nie mogą przekroczyć wysokości określonej w ust. 1,
- 2) obniżać do 50% stawki podatku ustalone w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, od budynków lub ich części, zajmowanych na:
 - a) prowadzenie skupu surowców wtórnych i odpadowych,
 - b) wykonywanie rzemiosł wymagających większej powierzchni użytkowej, rzemiosł usługowych, których brak odczuwa się na danym terenie, oraz rzemiosł artystycznych przez rzemieślników mających tytuł mistrza rzemiosła artystycznego,
 - c) prowadzenie zakładów i punktów gastronomicznych, w których nie sprzedaje się napojów alkoholowych.

3. Zwalnia się od podatku ociemniałych inwalidów I grupy, z którymi nie zamieszkują wspólnie dorosłe dzieci posiadające własne źródła dochodu.

4. Podatek od budynków i gruntów, z wyjątkiem zajmowanych na działalność wytwórczą, handlową lub usługową, obniża się o 50%, jeżeli wyłącznym źródłem utrzymania podatnika i jego małżonka jest emerytura lub renta.

5. Podatek przypadający od budynku mieszkalnego nie może być ustalony w kwocie niższej niż 500 zł rocznie, z wyjątkiem wypadku, gdy podatnikiem jest emeryt lub rencista.

6. Od budynków zajmowanych sezonowo na działalność wytwórczą, handlową lub usługową podatek pobiera się za okres sezonu ustalanego przez rady narodowe stopnia podstawowego.

Art. 7. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności powodujące, że nieruchomość stała się przedmiotem opodatkowania bądź utraciła warunki do zwolnienia od podatku.

2. Jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budynku lub jego części, obowiązek podatkowy powstaje po upływie roku

następującego po miesiącu, w którym budowa została ukończona bądź też w którym rozpoczęto użytkowanie budynku lub jego części przed ich ostatecznym wykonaniem.

3. Obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca, w którym ustały okoliczności uzasadniające ten obowiązek bądź powstały warunki zwolnienia od podatku.

4. Jeżeli obowiązek podatkowy powstał lub wygasł w ciągu roku, podatek za ten rok ustala się proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których istniał obowiązek podatkowy.

Art. 8. W razie posiadania zależnego nieruchomości użytkowanych na cele letniskowe, obowiązek uiszczenia podatku ciąży solidarnie na podatnikach wymienionych w art. 2 pkt 1 oraz na posiadaczu zależnym.

Rozdział 3

Podatek drogowy.

Art. 9. 1. Obowiązek podatkowy dotyczący podatku drogowego ciąży na:

- 1) osobach fizycznych i osobach prawnych oraz innych jednostkach organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej — z tytułu posiadania pojazdów samochodowych i przyczep, ciągników, motocykli i motorowerów,
- 2) osobach fizycznych i jednostkach gospodarki nieuspołecznionej — z tytułu posiadania jachtów, promów, łodzi i koni.

2. Obowiązek podatkowy, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do pojazdów samochodowych, przyczep, ciągników, motocykli i motorowerów powstaje od pierwszego dnia miesiąca, w którym nastąpiła rejestracja, a w pozostałych wypadkach — od miesiąca następującego po miesiącu, w którym objęto w posiadanie przedmioty opodatkowania.

3. Obowiązek podatkowy, o którym mowa w ust. 1, wygasa z końcem roku, w którym ustało posiadanie przedmiotów opodatkowania.

Art. 10. Opodatkowaniu nie podlegają:

- 1) pod warunkiem wzajemności — pojazdy samochodowe oraz jachty, łodzie i konie, będące w posiadaniu przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i innych misji zagranicznych korzystających z przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych oraz członków ich personelu, jak również innych osób zrównanych z nimi, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 2) samochody osobowe, motocykle oraz motorowery należące do inwalidów i używane przez nich do celów niezarobkowych, z tym że zwolnienie to obejmuje tylko jeden pojazd,
- 3) łodzie służące do zawodowego połowu ryb oraz łodzie w gospodarstwach rolnych służące do przewozu ziemiopłodów,
- 4) małe jednostki wodne służące celom sportowym i turystycznym,

- 5) konie będące w posiadaniu podatników podatku rolnego, chyba że podatnicy ci podlegają podatkowi obrotowemu od przychodów osiągniętych z furmaństwa.

Art. 11. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa wysokość stawek podatku drogowego, zasady jego ustalania zwolnienia i ulgi oraz tryb i organy właściwe do wymiaru i poboru podatku, z tym że roczna stawka podatku od posiadania jednego środka transportowego, określonego w art. 9 ust. 1, nie może przekroczyć:

- 1) od motocykla, motoroweru oraz pierwszego samochodu osobowego — 12 000 zł,
- 2) od pozostałych środków transportowych — 20 000 zł.

Rozdział 4

Podatek od posiadania psów.

Art. 12. 1. Obowiązek podatkowy dotyczący podatku od posiadania psów ciąży na osobach fizycznych posiadających psy.

2. Podatku od posiadania psów nie pobiera się:

- 1) pod warunkiem wzajemności — od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 2) z tytułu posiadania psów będących pomocą dla osób kalekich (niewidomych, głuchoniemych, niedołączonych),
- 3) z tytułu posiadania psów utrzymywanych w celu pilnowania gospodarstw rolnych — po jednym na każde gospodarstwo, a utrzymywanych w celu pilnowania stad na pastwiskach — bez względu na liczbę.

3. Posiadacze psów, będący emerytami lub rencistami prowadzącymi samodzielne gospodarstwo domowe, opłacają podatek od posiadania psów od jednego psa na gospodarstwo domowe w wysokości połowy stawek określonych przez radę narodową.

4. Rady narodowe stopnia podstawowego określają wysokość stawek podatku od posiadania psów, terminy płatności podatku i sposób jego poboru; mogą również wprowadzać inne zwolnienia lub ulgi niż określone w ust. 2 i 3.

5. Wpływy z podatku od posiadania psów stanowią dochody funduszu gminnego lub funduszu miejskiego.

Rozdział 5

Oplata targowa.

Art. 13. 1. Oplatę targową pobiera się dziennie od osób fizycznych dokonujących sprzedaży na targowiskach, z wyjątkiem osób dokonujących sprzedaży w ramach działalności podlegającej opodatkowaniu podatkiem obrotowym lub opłacie skarbowej z tytułu wykonywania rzemiosła albo okresowo zwolnionej od opodatkowania

lub opłaty skarbowej. Okoliczność dokonywania sprzedaży w ramach tej działalności ustala się na podstawie pokwitowania uiszczenia opłaty związanej ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego w zakresie podatku obrotowego lub decyzji w sprawie ustalenia wysokości opodatkowania w formie karty podatkowej albo decyzji w sprawie ustalenia opłaty skarbowej z tytułu wykonywania rzemiosła.

2. Oplatę targową od osób, o których mowa w ust. 1, pobiera się również od sprzedaży dokonywanej w innych miejscach niż targowiska, wyznaczonych czasowo przez właściwe terenowe organy administracji państwowej jako miejsca handlowe.

3. Oplatę targową pobiera się niezależnie od należności przewidzianych w odrębnych przepisach za korzystanie z urządzeń targowych oraz za inne usługi świadczony przez jednostkę prowadzącą targowisko.

4. Pobranie opłaty targowej nie zwalnia od obowiązku podatkowego w zakresie podatku obrotowego lub opłaty skarbowej, o którym mowa w ust. 1, jeżeli obowiązek taki wynika z przepisów o tym podatku (opłacie skarbowej). W tym wypadku pobrana opłatę targową zalicza się na poczet podatku obrotowego (opłaty skarbowej).

Art. 14. 1. Rady narodowe stopnia podstawowego określają wysokość dziennych stawek opłaty targowej, zwolnienia od opłaty oraz sposób jej poboru.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia podstawowego może powierzyć pobór opłaty targowej jednostce prowadzącej targowisko i przyznać jej odpowiednie wynagrodzenie za pobór tej opłaty.

3. Jednostka prowadząca targowisko potrąca należne jej wynagrodzenie z kwoty pobranej opłaty targowej, a pozostałą kwotę wpłaca na rachunek budżetu rady narodowej.

Rozdział 6

Oplata miejscowa.

Art. 15. 1. Oplata miejscowa jest pobierana od osób fizycznych przebywających okresowo w celach wycieczkowych, zdrowotnych lub turystycznych w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach.

2. Oplaty miejscowej nie pobiera się:

- 1) pod warunkiem wzajemności — od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 2) od osób przebywających w szpitalach uzdrowiskowych i innych zakładach typu szpitalnego,
- 3) od osób niewidomych i ich przewodników,
- 4) od podatników podatku od nieruchomości określonych w art. 2 pkt 1 oraz członków ich rodzin, będą-

cych posiadaczami domów letniskowych w miejscowościach, w których pobiera się opłatę miejscową.

3. Rady narodowe stopnia wojewódzkiego, na wniosek terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego, uzgodniony z Przewodniczącym Głównego Komitetu Turystyki, ustalają miejscowości odpowiadające kryteriom określonym w ust. 1, w których pobiera się opłatę miejscową.

4. Rady narodowe stopnia podstawowego właściwe dla miejscowości, w których pobiera się opłatę miejscową, określają dzienne stawki opłaty, zwolnienia i ulgi, terminy płatności oraz sposób jej poboru, z tym że dzienna stawka opłaty nie może przekroczyć 20 zł.

5. Rady narodowe stopnia podstawowego, na których terenie działania w dniu wejścia w życie ustawy funkcjonują, na podstawie odrębnych przepisów, fundusze celowe przeznaczone na rozwój bazy turystyczno-wypoczynkowej, mogą podwyższyć opłatę określoną w ust. 4, nie więcej jednak niż o 50%.

6. Opłatę miejscową od dzieci i uczącej się młodzieży pobiera się w wysokości 20%, a od emerytów i rencistów — w wysokości 50% ustalonych stawek.

Rozdział 7

Opłata administracyjna.

Art. 16. Rady narodowe stopnia podstawowego mogą wprowadzać opłatę administracyjną za czynności urzędowe wykonywane przez podległe im organy, jeżeli czynności te nie są objęte przepisami o opłacie skarbowej, oraz określać jej wysokość, zwolnienia i ulgi, terminy płatności i sposób poboru, kierując się pracochłonnością czynności urzędowych.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 17. W ustawie z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1983 r. Nr 43, poz. 191) w art. 3 w ust. 1 pkt 8 skreśla się.

Art. 18. W ustawie z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289 i z 1984 r. Nr 52, poz. 268) w art. 2 w ust. 4 po wyrazach „na terenie gmin” dodaje się wyrazy „i miast”.

Art. 19. W ustawie z dnia 6 maja 1981 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 58) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- 2) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje:

- 1) budynków przekraczających normy powierzchni ustalone dla tych budynków w statucie Polskiego Związku Działkowców lub w wydanym na jego podstawie regulaminie pracowniczych ogrodów działkowych,
- 2) budynków lub ich części, zajętych na wykonywanie działalności wytwórczej, handlowej lub usługowej w rozumieniu przepisów o podatku obrotowym.”

Art. 20. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 75) w art. 31 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przez jednostkę gospodarczą od osoby fizycznej lub osoby prawnej nie będącej jednostką gospodarki uspołecznionej — podatnikiem, na podstawie odrębnych przepisów, jest ta osoba fizyczna lub prawna.”

Art. 21. W ustawie z dnia 29 grudnia 1982 r. o urzędzie Ministra Finansów oraz urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. Nr 45, poz. 289) w art. 9 w ust. 4 w pkt 1 wyrazy „z wyjątkiem zobowiązań” i „pieniężnych od rolników oraz podatków i opłat terenowych” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem łącznego zobowiązania pieniężnego oraz podatków i opłat lokalnych.”

Art. 22. 1. Ilekroć w odrębnych przepisach jest mowa o opłacie od środków transportowych lub opłacie klimatycznej, rozumie się przez to odpowiednio podatek drogowy lub opłatę miejscową, określone w niniejszej ustawie.

2. Ilekroć w odrębnych przepisach jest mowa o ustawie o niektórych podatkach i opłatach terenowych, rozumie się przez to ustawę o podatkach i opłatach lokalnych.

Art. 23. 1. Traci moc ustawa z dnia 19 grudnia 1975 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 45, poz. 229, z 1982 r. Nr 7, poz. 55 i z 1983 r. Nr 6, poz. 35) w zakresie i terminach wynikających z przepisu art. 24 niniejszej ustawy.

2. Przepisy art. 8 ust. 2 i 3 ustawy wymienionej w ust. 1 stosuje się do czasu wyczerpania kwot wpływów z tytułu podatku od nieruchomości przeznaczonych na pokrycie kosztów remontów budynków, wpłaconych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Dotychczasowe uchwały rad narodowych dotyczące podatku od posiadania psów, opłaty targowej, opłaty klimatycznej i opłaty administracyjnej zachowują moc do czasu zastąpienia ich uchwałami podjętymi na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez sześć miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 24. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1985 r., z wyjątkiem przepisów dotyczących podatku od nieruchomości oraz podatku drogowego, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*